

Oběžník Ústř. soc. pojišťovny z 10. prosince 1926, č. 32, o výkladu § 160, odst. 2.

Ústřední sociální pojišťovny docházejí četné dotazy o výkladu ustanovení § 160, odst. 2. zák. č. 221/1924, že „pojistné není platiti, nastal-li v osobě pojištěncově pojistný případ“.

Část nemocenských pojišťoven zastává názor, že cit. ustanovení vylučuje další předpis i pojistného za invalidní a starobní pojištění, onemocněl-li pojištěnec nemocí spojenou s pracovní nezpůsobilostí, byť odhláška nebyla podána. Výklad tento opírá se o okolnost, že § 160 odst. 2. mluví jen o „pojistném případě“ na rozdíl od § 7 odst. 3., kde je použito slov „pojistný případ toho kterého druhu pojištění“.

Jiný názor je, že i § 160, odst. 3. má podle analogie § 7, odst. 3. na mysli pojistný případ toho kterého druhu pojištění.

Ústřední sociální pojišťovna samozřejmě nemůže předbíhati instanční rozhodnutí v případných sporech o výklad § 160, odst. 2.; dokud však judikaturou nebude rozhodnuto opačně, souhlasí s tím, aby nemocenské pojišťovny postupovaly podle výkladu uvedeného nahoře na prvním místě, t. j. nepředepisovaly pojistné invalidní a starobní za osoby pro nemoc ku práci neschopné.

Tímto oběžníkem jsou vyřízeny veškeré dotazy nemocenských pojišťoven, týkající se této záležitosti.

Ze zpráv k žádostem o odbytné bylo shledáno, že některé nemocenské pojišťovny předepsaly pojistné i přes den úmrtí pojištěncova. Ústřední sociální pojišťovna upozorňuje, že tento postup odporuje ustanovení § 160, odst. 2., ježto úmrtí je považováno jak v nemocenském, tak v invalidním a starobním pojištění za pojistný případ.

Oběžník Ústř. soc. pojišťovny, č. 36, o jednotnosti nemocenského, invalidního a starobního pojištění.

Z četných dotazů vyvozujeme, že některé nemocenské pojišťovny mají pochybnosti o jednotnosti pojištění nemocenského, invalidního a starobního. Upozorňujeme proto, že zákon ze dne 9. října 1924 číslo 221 Sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří nezná rozdíl mezi pojistnou povinností nemocenskou a pojistnou povinností invalidní a starobní. Není proto přípustno, aby pojistná povinnost byla posuzována v pojištění invalidním a starobním podle jiného měřítka než pojistná povinnost v pojištění nemocenském. Mezi těmito druhy pojištění nelze, až na výjimky v § 6 zákona výslovně uvedené, činiti rozdíl ani po stránce okruhu do pojištění zahrnutých osob, ani pokud jde o stanovení doby, rozhodné pro výpočet pojistného. Zaměstnanec, který vykonává práce nebo služby podle ustanovení § 2 cit. zákona, podléhá tedy buď oběma druhům pojištění nebo nepodléhá pojištění podle uvedeného zákona vůbec.

Také pojistné musí pro oba druhy pojištění býti vyměřováno za stejnou dobu, to jest za stejný počet dnů neb týdnů; jiný způsob předpisování pojistného odporoval by zákonu.

Zejména ohledně pojištění domácích dělníků a osob nestále zaměstnaných (zvláště v zemědělství) byly na Ú. S. P. vzneseny některé dotazy a upozorňujeme proto nemocenské pojišťovny, aby postupovaly při předpisování pojistného dle výše uvedené zásady.

Vládní nařízení ze dne 17. prosince 1926, č. 228, o dalším poskytování drahotných příplatků k úrazovým důchodům.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. III., odst. 2., zákona ze dne 21. prosince 1921, č. 481 Sb. z. a n., kterým se prodlužuje působnost zákona o drahotných příplatcích k úrazovým důchodům a mění se některá jeho ustanovení:

§ 1. — Platnost zákona č. 481/1921 Sb. z. a n., prodloužená vládním nařízením ze dne 15. ledna 1926, č. 8 Sb. z. a n., o dalším poskytování drahotných příplatků k úrazovým důchodům, prodlužuje se dále na dobu od 1. ledna 1927 do 31. prosince 1927.

§ 2. — ⁽¹⁾ Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

⁽²⁾ Ministru sociální péče se ukládá, aby je provedl v dohodě se zúčastněnými ministry.

(Vyhlášeno v 108. částce Sb. z. a n. 24. prosince 1926.)

Vládní nařízení ze dne 22. prosince 1926, č. 245, o úhradě drahotných přídatků k důchodům podle zákona o pensijním pojištění.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 1 zákona ze dne 20. prosince 1922, č. 399 Sb. z. a n., o dalším vyplácení drahotných přídatků k důchodům podle zákona o pensijním pojištění:

Čl. I.

§ 7, odst. 1., zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 299 Sb. z. a n., o drahotných přídatcích k důchodům podle zákona o pensijním pojištění, ve znění vládního nařízení ze dne 19. února 1926, č. 29 Sb. z. a n., mění se takto:

„Nositel pojištění uhradí přídatky vyplacené během správního roku 1926 rozvrhem na své členy zaměstnavatele v poměru premii v tomto správním roce předepsaných, při čemž jest premie, předepsaná u Zemské úřadovny Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě jak při stanovení rozvrhového procenta, tak při rozvrhu na jednotlivé zaměstnavatele, k této úřadovně příslušné, čítati pouze čtyřmi pětina. Procento úhrady jest zaokrouhliti na nejbližší vyšší čtvrtinu a případného přebytku použití ve prospěch úhrady v příštím roce. Příspěvek podle těchto pravidel předepsaný jest splatný prvního dne měsíce následujícího po doručení výměru. Právo sraziti si poměrnou částku tohoto příspěvku (§ 36 zákona o pensijním pojištění) zaměstnavateli nepřísluší.“

Čl. II.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedením jeho pověřuje se ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

(Vyhlášeno v 111. částce Sb. z. a n. 29. pros. 1926.)

Instrukce ministerstva sociální péče ze dne 6. pros. 1926, č. 12823-IV 3, ku provádění § 68, odst. 2., zákona o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n. (v dalším textu zkráceně označovaného p. z.) a čl. 18. vládního nařízení ze dne 30. prosince 1920, č. 693 Sb. z. a n., resp. § 68, odst. 2. a 3., vládního nařízení ze dne 19. ledna 1923, č. 16 Sb. z. a n., pokud jde o státní pragmatikální úředníky, zřízence, kancelářské oficianty a pomocníky státních úřadů.

I.

Převod premiových rezerv při přestupech ze služby pensijnímu pojištění podrobené do služby státní.

A. Podmínky převodu.

a) Přestoupí-li zaměstnanec pojištěný povinně či dobrovolně (§ 28 p. z.) u Všeobecného pensijního ústavu nebo náhradního ústavu do státní služby, vyňaté podle § 2., odst. 1., č. 3., p. z. z pojistné povinnosti, jest nositel pojištění povinen vydati státu premiovou rezervu potřebnou ke krytí získaných nároků přestupujícího pojištěnce, vypočtenou na základě ryzí premie podle svých vlastních početních základů (viz vládní nařízení